

[Udenrigsministeren.]

nogen væsentlig Ændring af den samlede Købsmængde.

For at undgaa enhver Misforstaaelse vil jeg gerne tilføje, at denne Attestrigelighed for Tysklands Vedkommende ikke er tilvebragt paa Englands Bekostning. Man har fulgt og maa følge det Princip, at der handles ensartet over for de to Lande. Forholdet er da ogsaa det, at nu som i Aarets Løb er der en meget stor Rigelighed med Hensyn til Valutaattester paa England lige saa vel som med Hensyn til Valutaattester paa Tyskland.

Ikke desto mindre bliver man ved at spørge: Kunde Købet ikke være drevet op, hvis der var givet endnu flere Valutaattester? Tallene viser, at der ikke er nogen Sandsynlighed for, at dette kunde være blevet Tilfældet.

Undertiden fortsætter man saa og siger: Kunde der da ikke være udstedt betydelig flere Valutaattester paa Tyskland, saaledes at Købene lededes fra England, som er det store Konkurrenceland over for Tyskland, over til det tyske Rige? Dertil maa jeg svare, at en saadan kunstig Begunstigelse af Tyskland vilde være i afgjort Strid med Principperne i vor Aftale med England og vilde os meget store Vanskeligheder over for dette Land, om hvilket jeg i øvrigt har sagt, at vort Salg dertil jo dog vedblivende er tæt ved de tre Gange vort Salg til Tyskland.

Der er nogle Mennesker, der tænker sig, at man saa kunde sætte Attestmængderne ubegrænset i Vejret for England og Tyskland og trykke Attesterne for andre Landes Vedkommende stærkere ned. Dertil ønsker jeg først at sige, at vi kan ikke indrette os paa kun at handle med England og Tyskland. De er vore Hovedmarkeder, men vi maa ogsaa have andre Markeder. Der maa være Mulighed for at opretholde Samhandelen paa et Grundlag, som ikke sprænger vore Forbindelser med andre Lande. Og dernæst: Hvis man til baade England og Tyskland udsteder for en eller anden Varegruppes Vedkommende langt flere Attester, tre Gange saa mange, eller hvad det nu skulde være, som erfaringsmæssigt er nok, for at lokke Købene frem, kan Resultatet deraf meget let blive, ja, vil sandsynligvis blive, at de Importører, som har denne Overflod af Attester paa de to Lande, indretter deres Køb efter, hvad der i Øjeblikket passer dem — det er jo et godt Handelsprincip. Men Gennemførelsen af dette Handelsprincip kunde komme til at betyde en Forskydning af vore Køb mellem Tyskland og England,

maaske til Gunst for den ene, maaske til Gunst for den anden, i givet Tilfælde til Forstyrrelse af vor Aftale med det ene Land eller med det andet Land eller til syvende og sidst maaske med dem begge.

Dernæst ved jeg, at der hyppigt tales om, hvorvidt det ikke vilde være muligt at forøge Købene ved at føre nogle flere Varer over paa Friliste. Vi gjorde et beskedent Forsøg i saa Henseende i Fjor — ikke med Frilisten som Helhed var det beskedent, men med Hensyn til de Varer, der interesserer særlig vor Handel med Tyskland og med England. Vi var forsigtige, fordi vi regnede med, at der her kunde komme Forskydninger, som vilde komme til at koste dansk Erhverv og i første Række dansk Landbrug overmaade meget, hvis man gik uforsigtigt frem. Vi tog derfor nogle enkelte Varegrupper, hvor vi ikke havde haft meget store Køb i Tyskland, og hvor der derfor ikke kunde tabes al Verden, og førte dem over paa Friliste, og det foreløbig konstaterede Resultat er en stærk Tilbagegang af vor Indførsel fra Tyskland af de paagældende Varer og dermed en tilsvarende Tilbagegang af vort Salg til Tyskland.

Men endelig er jo Opfattelsen den, at der træder et Hensyn til Hjemmeindustrien begrænsende i Vejen med Hensyn til vor Udførsel, idet man har en Forestilling om, at hvis man ikke gennem Valutaattesterne beskyttede Hjemmeindustrien imod Indførsel af fremmede Varer, vilde der blive større Mulighed for saadan Indførsel. Ja, i Virkeligheden har de Tal, jeg har nævnt, givet Syar herpaa. Det vilde kunne komme til at foreligge, hvis man stod saaledes, at Attestmængderne for de paagældende Varer var opbrugt og man saa nægtede at yde de Attester, der var paaviselig Brug for. Men som jeg allerede har nævnt, har dette Forhold ikke været til Stede; Mulighederne for Indførsel i det Omfang, som økonomiske Forhold gjorde naturligt, har været opretholdt ved den Attestmængde, der er udstedt.

Jeg ved jo nok, at der findes en Opfattelse af, at der bestaar en dyb Mod sætning mellem Landbrugets Salgsinteresser og Beskæftigelsesinteresser eller Industriinteresser. Efter min Mening beror denne Opfattelse paa en Misforstaaelse. Jeg vilde anse det for særdeles værdifuldt for dette Lands økonomiske Liv, hvis det var muligt at udrydde den af de forskellige Parters Bevidsthed, thi den danner Udgangspunktet for en Række Stridigheder om disse Spørgsmaal, som i væsentlig Grad forringer vor Forhandlingsvejen over for andre Lande.